

тръгна, като не прѣставаше да гледа къмто своя горски приятель.

Отмина Радка надолу, замина си и животното. Тя все го гледаше. То мина една долчинка и се опжти къмъ сръщнитѣ поляни. Тамъ пасѣше стадо. Щомъ наближи овцетѣ, нѣколко овчарски кучета го забѣлѣзаха, излаяха и силно се впуснаха да го гонятъ. Станаха и овчаритѣ. — У, ду! Хайде! Дръжъ Карамане! Тичай Шарко! Хей, вълкътъ, вълкъ, бѣга бей!... — Викатъ овчаритѣ, а гласътъ имъ кънти и се разнася отъ баиръ на баиръ...

Радка пое пѣтечката надолу, па търти да бѣга, та чакъ у дома си се спрѣ...

Георги.

